

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1993-1994

OPENBARE COMMISSIEVERGADERINGEN

HANDELINGEN

COMMISSIE VOOR WELZIJN EN GEZONDHEID

VERGADERING VAN 21 FEBRUARI 1994

Interpellatie van de heer J. Valkeniers tot mevrouw W. Demeester-De Meyer, Vlaamse minister van Financiën en Begroting, Gezondheidsinstellingen, Welzijn en Gezin, over de toegang van licht mentaal gehandicapten en personen met leermoeilijkheden al dan niet met karakterstoornissen tot de instellingen van het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap

Interpellatie van mevrouw M. Vogels tot mevrouw W. Demeester-De Meyer, Vlaamse minister van Financiën en Begroting, Gezondheidsinstellingen, Welzijn en Gezin, over de plannen voor de oprichting van een Vlaams instituut voor de integratie van migranten

VOORZITTER : de heer M. Olivier

— *De interpellatie wordt gehouden om 14.25 uur.*

Interpellatie van de heer J. Valkeniers tot mevrouw W. Demeester-De Meyer, Vlaamse minister van Financiën en Begroting, Gezondheidsinstellingen, Welzijn en Gezin, over de toegang van licht mentaal gehandicapten en personen met leerproblemen al dan niet met karakterstoornissen tot de instellingen van het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Valkeniers tot mevrouw Demeester-De Meyer, Vlaamse minister van Financiën en Begroting, Gezondheidsinstellingen, Welzijn en Gezin, over de toegang van licht mentaal gehandicapten en personen met leerproblemen al dan niet met karakterstoornissen tot de instellingen van het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap.

De heer Valkeniers heeft het woord.

De heer J. Valkeniers : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, in de afgelopen jaren is het duidelijk geworden dat jongeren met een licht mentale handicap, met leer- en/of karakterstoornissen moeilijk toegang kregen tot instellingen van het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap. Deze jongeren werden bijna

systematisch geweigerd door de provinciale evaluatiecommissies (PEC). De administrateur-generaal van het Vlaams Fonds heeft eveneens een richtlijn opgesteld waarbij de niet-inschrijving van licht mentaal gehandicapte jongeren als regel geldt.

Het decreet van 27 juni 1990 houdende de oprichting van een Vlaams Fonds voor de sociale integratie van personen met een handicap heeft in zijn omschrijving misschien te weinig aandacht geschonken aan personen met een sociale handicap en de manier waarop deze handicap geëvalueerd moet worden.

Mevrouw de minister, u hebt reeds eerder toegegeven dat er in het decreet houdende de oprichting van het Vlaams Fonds een grijze zone is ontstaan. Handicap wordt omschreven als "elke langdurige en belangrijke beperking van de kansen tot sociale integratie van een persoon ten gevolge van een aantasting van de mentale, psychische, lichamelijke of zintuiglijke mogelijkheden". Twee elementen zijn in deze definitie van belang : het langdurig karakter van de handicap en de aantasting van de mentale, psychische, lichamelijke of zintuiglijke mogelijkheden. De aantasting van de sociale mogelijkheden is niet opgenomen.

Het is inderdaad correct dat er altijd grijze zones zullen bestaan bij de beoordeling van iemands handicap. Waar ligt de grens tussen, enerzijds een wat achtergebleven leerling en,

anderzijds een licht mentaal gehandicapte ? De problemen beginnen wanneer uit deze licht mentale handicap, die op zich geen opname in een instelling vergt, moeilijkheden van sociale aard ontstaan. Bovendien spelen ook de mogelijkheden van het thuismilieu inzake een goede opvang, een cruciale rol in de ontwikkeling van de jongere en in de evolutie van zijn handicap. Ik ben van mening dat de provinciale evaluatiecommissies op dit vlak, tot op heden, schromelijk tekort zijn geschoten.

Mevrouw de minister, in afwachting van een definitieve oplossing voor dit probleem, hebt u een aantal overgangsmaatregelen genomen die tot het einde van dit schooljaar geldig zijn. Tot nu toe is er geen definitieve regeling uit de bus gekomen zodat de onzekerheid van de betrokkenen voortdurend toeneemt.

Mevrouw de minister, u hebt de intentie om in de toekomst te werken met A- en B-dossiers. A-dossiers bevatten personen die in het bezit zijn van een attest en waarbij de provinciale evaluatiecommissies automatisch het advies van het multidisciplinair onderzoek volgen. B-dossiers bevatten personen die geen attest bezitten en die onderworpen zijn aan een multidisciplinair onderzoek en aan de goedkeuring van de PEC's.

De VLD kant zich tegen dergelijke dualiteit. Mijn fractie is van oordeel

Valkeniers

dat elke gehandicapte grondig geëvalueerd moet worden door een multidisciplinair onderzoeksteam. Het onderzoeksteam moet voldoende aandacht hebben voor de sociale kwaliteiten en de opvangmogelijkheden van het thuismilieu van de gehandicapte. De PEC's zijn vrij om dit advies te volgen. Zij voeren een controle uit op de werkzaamheden van de multidisciplinaire onderzoeksteams.

Mevrouw de minister, ik wil u drie vragen stellen.

Ten eerste, wanneer zal de definitieve regeling in werking treden ?

Ten tweede, wat is de inhoud van die definitieve regeling ? Houdt u rekening met de sociale waardigheden of het gebrek eraan waardoor een lichte handicap aanzienlijk verzaard wordt ? Houdt u rekening met de mogelijkheden van het thuismilieu om de gehandicapte op de gepaste wijze op te vangen ?

Ten derde, kan men geen eenvormige procedure uitwerken voor de toegang tot een instelling van het Vlaams Fonds ? De automatische toegang tot een instelling houdt immers het gevaar voor misbruiken in.

De voorzitter : Minister Demeester-De Meyer heeft het woord.

Minister W. Demeester-De Meyer : Mijnheer de voorzitter, collega's, vooraleer dieper in te gaan op de vragen van collega Valkeniers, wil ik eerst een paar dingen rechtzetten. Elke jongere heeft wel degelijk het recht op inschrijving in het Vlaams Fonds. Het is evenmin correct dat de administrateur-generaal een richtlijn heeft opgesteld waarin hij als regel de niet-inschrijving van licht mentaal gehandicapte jongeren bepaalt. Ik herhaal dat elke mentaal gehandicapte jongere het recht heeft in het Vlaams Fonds te worden ingeschreven.

Het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handi-

cap heeft een werknota opgesteld. Deze werknota bevat geen bindende richtlijnen en doet geen afbreuk aan de autonome beoordeling van de multidisciplinaire teams en de PEC's. De werknota wil enkel een hulpmiddel aanbieden bij de interpretatie van de algemene omschrijving van het begrip "handicap" zoals dat opgenomen werd in het decreet van juni 1990. Op die manier wil men voorkomen dat er tijdens de beginfase van de nieuwe inschrijvingsprocedure grote verschillen zouden ontstaan bij de beoordeling. Ik geef graag toe dat tijdens de beginperiode van de nieuwe procedure het niet gemakkelijk was een juiste en gelijkmatige beoordeling van de verschillende PEC's te bereiken. In overeenstemming met het internationaal begrippenkader van de Wereldgezondheidsorganisatie (WGO) inzake stoornissen, beperkingen en handicaps neemt de werknota bewust afstand van het strikt medisch model. De aard of de ernst van een aandoening of stoornis zijn niet doorslaggevend, maar wel de effectieve beperkingen die een persoon ondervindt. Ik beklemtoon dat de niet-inschrijving van licht mentaal gehandicapten niet als richtlijn geldt. Dit zou immers betekenen dat het Vlaams Fonds geen aandacht heeft voor licht mentaal gehandicapten. Dit is niet het geval. Kinderen die volgens de internationaal erkende classificatie als licht mentaal gehandicapte worden beschouwd, ondervinden geen moeilijkheden bij een inschrijving in het Vlaams Fonds.

Op basis van de ervaringen met de concrete inschrijvingen werd deze werknota tijdens de eerste helft van 1993 grondig geëvalueerd. Het nieuwe document "Omschrijving van het begrip handicap", werd op 12 juli 1993 goedgekeurd door de raad van bestuur van het Vlaams Fonds. Deze nota werd op 14 juli 1993, ter vervanging van de vorige, aan de multidisciplinaire teams en aan de PEC's toegestuurd. Ik wil een aantal passages uit dit nieuwe document citeren.

Een eerste passage handelt over het begrip "stoornis". Ik citeer : "De stoornis is soms moeilijk aan te tonen, bijvoorbeeld bij een bedreigde ontwikkeling. Ontwikkelingsstoornissen zullen nochtans in sommige omstandigheden tot een belangrijke beperking van de kansen tot sociale integratie leiden. De stoornis op zich hoeft niet steeds zeer ernstig te zijn en alhoewel aantoonbaar moet deze niet per se gepaard gaan met een duidelijk organisch substraat, inzonderheid de psychische en de mentale stoornissen. De stoornis is geen opzichzelfstaand gegeven maar moet steeds in interactie met omgevingsfactoren worden beschouwd. Het zijn op de eerste plaats de gevolgen van een stoornis van de sociale rolvervulling van de persoon die zich met een vraag om bijstand tot het Vlaams Fonds richt, die geëvalueerd moeten worden. Personen met verminderde kansen op sociale integratie louter omwille van sociale omstandigheden, behoren niet tot de doelgroep van het Vlaams Fonds". Een aantasting van de mentale, psychische, lichamelijke of zintuiglijke mogelijkheden blijft de basisvoorwaarde om als licht mentaal gehandicapte erkend te worden. Een aantasting van de mentale en psychische mogelijkheden kan bij kinderen en jongeren ook veroorzaakt worden door problemen bij de opvoedkunde.

Collega Valkeniers, u zult het met mij eens zijn dat de toegang tot het Vlaams Fonds, gebaseerd op louter sociale omstandigheden, beperkt moet worden om eventuele misbruiken te voorkomen.

Een ander gedeelte van de tekst refereert aan de ernst van de handicap : "Voor bepaalde groepen, zoals personen met een lichamelijke, zintuiglijke, matige en ernstige mentale stoornis is het belangrijke karakter van de beperking gemakkelijk aantoonbaar. Voor andere groepen zal uit de elementen van het multidisciplinair dossier de ernst van de beperking van de kansen tot sociale inte-

Demeester-De Meyer

gratie moeten blijken. Dat zal voornamelijk het geval zijn bij personen met een lichte ontwikkelingsvertraging of met een psychische stoornis en op zichzelf beschouwd, kunnen deze stoornissen wellicht de indruk wekken niet ernstig van aard te zijn. Zij moeten nochtans worden bekeken in de sociale en/of pedagogische context waarin zij zich voordoen en eventueel welke beperkingen van integratiekansen hieruit voortvloeien. In ieder afzonderlijk geval zal het multidisciplinair team zich over de nood aan speciale zorg moeten uitspreken. Een ongenueanceerde interpretatie van schaalresultaten moet vermeden worden. Zo zou het vastleggen van een IQ-bovengrens een automatische besluitvorming in de hand werken, wat duidelijk ingaat tegen de geest van het decreet."

Dit citaat uit de nota van het Vlaams Fonds is ten aanzien van de opdracht van multidisciplinaire teams en provinciale evaluatiecommissies dus perfect geformuleerd.

Vervolgens moet ook het begrip handicap worden gedefinieerd. Het is een dynamisch gegeven en de stoornissen moeten dan ook niet altijd alleen in de huidige sociale situatie worden gesitueerd. Ook de belemmering van het normaal vervullen van een sociale rol dient in aanmerking te worden genomen. Leef-tijd, sociale en culturele situatie op een bepaald ogenblik, de maatschappelijke normen van dat moment, enzovoort zijn niet onbelangrijke aspecten die zeker een plaats in de evaluatie hebben. De te verwachten evolutie, een mogelijke verscherping van het probleem moeten wij dus anticiperen om preventief de kansen op sociale integratie in de toekomst te vrijwaren. Bij een mentaal gehandicapte is dat vanzelfsprekend niet zo gemakkelijk, maar bij fysische handicaps kan het wel. De medische wetenschap is soms tot veel meer in staat dan men globaal verwacht.

De heer J. Valkeniers : Maar dikwijls is dat ook niet het geval.

Minister W. Demeester-De Meyer : De geciteerde passages tonen duidelijk aan dat men wel degelijk wil vermijden dat personen die effectief voor zorgverlening in aanmerking komen, ervan worden verstoken omwille van bepaalde criteria. Ook met het thuismilieu en de sociale omgeving moet rekening worden gehouden bij de beoordeling. De interpretatie moet er tevens voor zorgen dat eventueel misbruik van het Vlaams Fonds onmogelijk wordt. Daarover zijn we het in elk geval eens.

De meest geschikte vorm van zorgverlening moet individueel worden bepaald en een stigmatisering of ongeschikte opvang moet te allen tijde worden vermeden. Soms is het immers beter voor het betrokken kind of de gehandicapte -sommigen leven op de grens van zwakke begaafdheid en mentale stoornis- dat hij in het gewone milieu wordt opgevangen en niet afhankelijk is van gespecialiseerde begeleiding.

U beweert dat de provinciale evaluatiecommissies schromelijk tekort schoten bij de beoordeling van bepaalde dossiers. Daar ben ik het niet mee eens : die commissies zijn immers samengesteld uit deskundigen en mensen met ervaring in de handicaptensector. Zij hebben autonoom, maar met respect voor de decretale beginselen, een weloverwogen beoordeling van elke aanvraag gemaakt. Ondanks de moeilijke omstandigheden en het grote aantal dossiers geven zij blijk van een enorm engagement en zin voor objectiviteit. Indien de aanvrager het met hun oordeel niet eens is, kan deze nog altijd in beroep gaan tegen de beslissing. Het is ook mogelijk dat de provinciale evaluatiecommissies een ietwat andere beoordeling formuleren, maar dan kan dit nog worden onderzocht en eventueel gecorrigeerd.

De maatregelen waarnaar ik al eerder verwees, kwamen tot stand krachtens een besluit van de Vlaamse Executieve van 28 april 1993. Dat besluit bepaalde dat voor het school-

jaar 1992-1993, jongeren die van zorgverlening van het Vlaams Fonds genoten, onder bepaalde voorwaarden ten laste konden worden genomen, ondanks een ongunstige beslissing met betrekking tot de inschrijving. Een kind was bijvoorbeeld al opgenomen in een tehuis of werd begeleid in residentiële voorzieningen toen in januari werd beslist dat dit niet langer mocht. Via het vermelde besluit omzeilden wij handig het probleem.

Het besluit van de Vlaamse regering van 23 juni 1993 stelde een afwijkende procedure in die in werking trad op 1 september 1993 en voorlopig van kracht blijft tot 31 augustus 1994. Deze biedt aan personen uit bepaalde categorieën de mogelijkheid om via een vereenvoudigde procedure te worden ingeschreven bij het Vlaams Fonds en een toekenning van bijstand te verkrijgen. Daar heb ik een hele tijd voor gepleit bij de Vlaamse regering en het duurde ook lang vooraleer iedereen op mijn golfleugel zat.

De heer J. Valkeniers : Als u de sector niet kent, kunt u daarover geen oordeel vellen.

Minister W. Demeester-De Meyer : Ik pleitte ervoor dat de toepassing van de procedure door middel van een attest zou gebeuren, maar wel ook mits een disciplinair onderzoek waarvan het verslag samen met een voorstel inzake bijstand aan het Vlaams Fonds worden bezorgd. De uiteindelijke beslissingen tot inschrijving en toekenning van zorgverlening op basis van die procedure, blijven dan geldig tot 31 augustus 1994. Wij voerden een termijnbeperking in opdat er geen nadelige effecten zouden ontstaan op enerzijds de betrokkene en anderzijds de instelling die deze al heeft opgevangen. Op deze manier heeft iedereen overigens een klare kijk op de zaak. Het gaat hier dikwijls over mensen die bijzonder onderwijs genieten en toch voor het Vlaams Fonds niet in aanmerking kwamen voor residentiële opvang. Dit is onlogisch, want vooraleer ie-

Demeester-De Meyer

mand tot het bijzonder onderwijs wordt toegelaten, moet de handicap al in zekere mate erkend zijn. In overleg met de minister van Onderwijs ben ik intussen tot een akkoord gekomen en er loopt tevens een onderzoek om na te gaan hoe wij enig onderscheid tussen die twee vormen van opvang kunnen vermijden.

Verder vermeld ik nog dat wij een permanente evaluatie maken van de resultaten van de afwijkende procedure door de beslissing tot inschrijving te toetsen aan de bepaling inzake handicaps van artikel 2 van het decreet van 27 juni 1990. Bovendien worden de toewijzing van zorgverlening, de rol van disciplinaire teams en de kwalitatieve en kwantitatieve impact op de voorziene populatie zorgvuldig bijgehouden. Op basis van die evaluaties zal dan -in samenwerking met het departement Onderwijs en de beoordeling aldaar- de regering worden benaderd om een beslissing te treffen inzake de eventuele voortzetting van de afwijkende procedure, al dan niet in een afwijkende vorm vanaf 1 september 1994.

U vraagt of wij niet kunnen streven naar een eenvormige procedure, maar u weet vast dat er in beginsel al twee afwijkende procedures waren voorzien in de inschrijvingsreglementering. Die zijn tot vandaag nog geldig en worden nog toegepast. In een eerste procedure wordt de aanvrager vrijgesteld van een multidisciplinair verslag wanneer niet afdoende kan worden vastgesteld of er van een handicap wel sprake is, maar waar er wel ernstige aanwijzingen zijn voor het bestaan of het ontwikkelen ervan; in een tweede, een zogenaamde spoedprocedure, wordt een voorlopige inschrijving van drie maanden vooropgesteld voor gevallen waarbij dringende bijstand noodzakelijk is. U verwees naar de A- en B-dossiers en daar blijf ik voor pleiten, want het heeft geen enkele zin enerzijds te aanvaarden dat iemand in aanmerking komt voor bijvoorbeeld kinderbijslag of tegemoetko-

ming als gehandicapte met een zeer hoge quotering in het puntenstelsel, maar anderzijds te beslissen dat hij niet kan genieten van een of andere residentiële opvang via het Vlaams Fonds.

Een beoordeling op een ander vlak kan nog steeds als basis worden gebruikt.

In de afwijkende procedure van 23 juni 1993 zijn faciliteiten voorzien voor personen die bepaalde attesten kunnen voorleggen. Voor een aantal categorieën zijn immers reeds evaluaties voorhanden waaruit de handicap duidelijk blijkt. Bovendien wilde ik een discrepantie vermijden tussen de beoordeling van de handicap in het kader van het onderwijs enerzijds en in het kader van de zorgvoorzieningen anderzijds. Een verslag van het multidisciplinair onderzoek blijft evenwel steeds vereist.

De voorzitter : De heer Valkeniers heeft het woord.

De heer J. Valkeniers : Mijnheer de voorzitter, er zal altijd een grijze zone bestaan. Een gehandicapte met een IQ van 70 die familiaal zeer goed wordt opgevangen kan zelfs in staat zijn om op de open arbeidsmarkt te werken. Een gehandicapte met een IQ van 80 daarentegen, die zeer slecht wordt opgevangen, of die uit een marginaal milieu komt, bereikt dit vaak niet.

In de instelling waarvan ik zelf voorzitter van de raad van bestuur ben, werden bijvoorbeeld een vijftal personen geweigerd, wat het personeel en de opvoeders die deze personen kennen, verwonderde. Het zou mijns inziens dan ook beter zijn om, alvorens een definitief besluit te nemen, ook een verslag te vragen van de instelling waarin deze mensen zijn opgenomen. Hierdoor kunnen bepaalde misverstanden worden voorkomen.

De voorzitter : Minister Demeester-De Meyer heeft het woord.

Minister W. Demeester-De Meyer : Mijnheer de voorzitter, dit is een delicate vraag. Een onafhankelijke beoordeling is naar mijn mening noodzakelijk. Wanneer de instellingen een beoordeling geven, kan soms worden vergeten dat het om de betrokkenen gaat en niet om de voorziening. De instellingen moeten bijvoorbeeld een bezetting van 80 procent hebben. Wanneer deze bezetting in het gedrang komt, bestaat het risico dat zij bij hun beoordeling te soepel zijn.

De heer J. Valkeniers : Ik zou er de voorkeur aan geven dat mijn vraag niet in verband wordt gebracht met de bezetting. Heel wat kinderen die thuishoren in het BLO zitten overigens om dezelfde reden in het gewoon onderwijs, wat nog veel erger is.

Een psychiatrische patiënt die wordt beoordeeld door een multidisciplinaire jury die niet heeft gesproken met de mensen uit de onmiddellijke omgeving van deze patiënt, zal vaak verkeerd worden beoordeeld. Nymfomane of manische patiënten lijken voor buitenstaanders zelfs vaak volledig normaal. Ooit zei een verpleegster mij dat een bepaalde patiënte naar huis moest omdat zij te veel problemen veroorzaakte. Veertien dagen later gaf men toe dat haar toestand goed was.

Minister W. Demeester-De Meyer : Ik wil wel een onderscheid maken tussen de gehandicaptensector en de psychiatrie.

Er wordt rekening gehouden met de beoordeling van een multidisciplinair team en met de evaluatie van de provinciale evaluatiecommissie. Indien de betrokkene niet akkoord gaat met de beslissing, kan hij of zij beroep aantekenen. Door deze drie stappen komt men tot een tamelijk juiste beoordeling. Vergissingen zijn evenwel niet uitgesloten.

De heer J. Valkeniers : Mevrouw de minister, ik pleit voor een vierde stap waarbij ook het advies van de

Valkeniers

mensen uit de onmiddellijke omgeving van het kind zou worden gevraagd.

Minister W. Demeester-De Meyer : In de praktijk zal dit ongetwijfeld het geval zijn.

De voorzitter : De heer Vandendriessche heeft het woord.

De heer B. Vandendriessche : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, er werd hier gesproken over de A- en B-dossiers. De versnelde procedure wordt door de sector geapprecieerd, maar toch is er enige kritiek.

Ten eerste, er wordt gewezen op een aantal ongerijmdheden in het onderscheid tussen de dossiers A en B. Bij aanvraag van een zwaar mentaal gehandicapte wordt bijvoorbeeld beslist dat het om een B-dossier gaat. Men moet dus de uitgebreide procedure van twintig bladzijden aanvragen om een terugbetaling te krijgen voor pampers. Dit is inopportuun.

Ten tweede, wanneer men een attest BO heeft, valt men onder het dossier A, maar ook dan moet de hele procedure worden doorlopen. Het onderzoek moet opnieuw worden gedaan. Dit multidisciplinair onderzoek kost meer dan drieduizend frank, en het wordt door het Vlaams Fonds gesubsidieerd.

De voorzitter : Minister Demeester-De Meyer heeft het woord.

Minister W. Demeester-De Meyer : Mijnheer de voorzitter, in de eerste fase doet men een onderzoek ten behoeve van iemand die nog geen beoordeling heeft gekregen, maar van wie men medisch kan vaststellen dat hij bijvoorbeeld nood heeft aan pampers. Tijdens de tweede fase wordt beslist of deze pampers worden terugbetaald.

Iemand kan bijvoorbeeld ook een computer of een fiets aanvragen. Deze onderzoeken zijn noodzakelijk om misbruiken te voorkomen.

Eigenlijk is dat een logische vraag. Er wordt immers eerst geoordeeld of een persoon matig of zwaar mentaal gehandicapt is en nadien rijst de vraag of betrokkene recht heeft — en ik blijf bij mijn voorbeeld van daarnet — op een uiterst gespecialiseerde computer. Meestal wordt hierop negatief geantwoord en dat snappen de mensen vaak niet. Inderdaad, aanvankelijk ontvingen zij een attest van erkenning tot toetreding van het fonds, maar achteraf wordt de gespecialiseerde computer hen geweigerd. Daarmee hebben zij het dikwijls moeilijk.

Mijnheer Vandendriessche, men kan zich uiteraard de vraag stellen of de wetgeving derwijze moest worden opgesteld, maar hoe dan ook, de reglementering en de wetgeving ter zake stipuleren dat het onderzoek in kwestie nog gedeeltelijk moet worden verricht. Het gaat weliswaar om een verkorte procedure. Trouwens, mocht ik een ander voorstel doen, dan zou dat volgens mij niet worden geapprecieerd door diegenen die het voorbereidend werk doen in verband met de toegang tot het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap.

— *Het incident wordt gesloten om 14.57 uur.*

Interpellatie van mevrouw M. Vogels tot mevrouw W. Demeester-De Meyer, Vlaamse minister van Financiën en Begroting, Gezondheidsinstellingen, Welzijn en Gezin, over de plannen voor de oprichting van een Vlaams instituut voor de integratie van migranten.

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van mevrouw Vogels tot mevrouw Demeester-De Meyer, Vlaamse minister van Financiën en Begroting, Gezondheidsinstellingen, Welzijn en Gezin, over de plannen voor de oprichting van een Vlaams

instituut voor de integratie van migranten.

Mevrouw Vogels heeft het woord.

Mevrouw M. Vogels : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, ik vrees dat de agendering van mijn interpellatie op deze blauwe maandag — een abnormaal moment om te interpellieren binnen de Vlaamse Raad — vooral de relatieve waarde van de beleidsbrieven illustreert.

Mevrouw de minister, amper twee weken na de goedkeuring van uw beleidsbrief Migrantenvraagstuk ben ik verplicht opnieuw te interpellieren over de uitbouw van het Vlaams migrantenbeleid. Beleidsbrieven verbergen vaak een aantal reële knelpunten achter wollige formuleringen en heel wat bladzijden tekst. Zelden geven zij de werkelijke pijnpunten in de sector aan. Dit wordt mooi geïllustreerd aan de hand van de op til zijnde herstructurering van het Vlaams centrum voor de integratie van migranten, het huidige VCIM.

Mevrouw de minister, die herstructureringsplannen werden in feite niet vermeld in de eigenlijke beleidsbrief van juni 1993, maar u vermeldde ze wel op een eerder cryptische manier tijdens de commissievergadering van december vorig jaar, bij de toelichting van uw beleidsbrief. In deze inleidende uiteenzetting wees u op de contacten en de debatten met het VCIM aangaande de herstructurering.

Bij nalezing van het commissieverlag stel ik vast dat er tijdens de besprekingen van de beleidsbrief weinig of niet werd ingegaan op de op til zijnde herstructurering, wellicht omdat deze aangelegenheid niet voldoende gekend was in de commissie en omdat de meeste leden niet werden gesensibiliseerd. Het principe van de herstructurering is echter wel terug te vinden in de resolutie die vijfentwintig dagen geleden goedkeurden, maar ook hier gaat het om een

Vogels

vrij vage formulering waartegen niemand zich in feite kan verzetten.

Uit het commissieverslag kon ik tevens afleiden dat enkel de heer Didden de concrete vraag stelde of er nog een adviescommissie zou worden opgericht, ofwel of alles zou worden gecentraliseerd bij het VCIM, waarop de minister antwoordde dat ook zij steeds meer gewonnen was voor dat laatste idee.

Op het terrein blijkt echter veel meer aan de hand te zijn dan wat in de commissie of in plenaire vergadering van de Vlaamse Raad wordt besproken.

Mevrouw de minister, welke is de precieze stand van zaken met betrekking tot de herstructurering van het VCIM en welke politieke interpretatie geeft u aan de resolutie die ook door mijn fractie veertien dagen geleden in plenaire vergadering van de Vlaamse Raad werd goedgekeurd? Ik wens duidelijk te weten of wij al dan niet een kat in een zak hebben gekocht.

Ik wens drie bezorgdheden te formuleren, en de eerste betreft de verhouding tot het federaal Centrum voor de Gelijkheid van Kansen en Racismebestrijding.

In uw beleidsbrief onderstreept u geregeld het belang van de samenwerking met het federaal centrum. Het lijkt mij dan ook duidelijk dat bij een nieuwe taakomschrijving van het VCIM overleg zal worden gepleegd met het federale niveau. Ik weet dat u niet verplicht bent dit te doen op basis van de bepalingen van onze Grondwet of van andere bijzondere wetten omdat u ter zake autonoom bevoegd bent. Ik meen echter dat de politieke consequenties van een te autonoom en eigengereid handelen de integratie en de racismebestrijding die de basis uitmaken van elk beleid, zowel op federaal als op regionaal vlak, alleen maar bemoeilijkt en zelfs ondermijnt.

Toen de opdracht van het Koninklijk commissariaat afliep was het de uitdrukkelijke bedoeling van vooral de Vlaamse partijen om het werk dat door mevrouw D'Hondt werd opgestart, voort te zetten in een centrum. Vooral oud-collega D'Hoore, thans voorzitter van het VCIM en naar verluidt mede pleitbezorger van de huidige herstructurering, was de drijvende kracht achter het huidige centrum voor gelijke kansen. Mocht hij hier nu aanwezig zijn, dan zou hij samen met mij kunnen getuigen van het feit dat destijds vooral de Franstalige partijen en in het bijzonder de PS niet erg enthousiast reageerden op het voorstel van voortzetting van het werk van de commissaris. Zij stelden - volgens mij terecht - dat al wat met integratie te maken had in feite behoorde tot een gecommunautariseerde bevoegdheid. Bovendien was het op politiek vlak voor de Franstalige partijen veel minder interessant het werk van de commissaris voort te zetten. Het effect van het werk van mevrouw D'Hondt was immers, dankzij haar persoonlijkheid, vooral in Vlaanderen voelbaar, en ook electoraal gezien oogstte zij bij ons heel wat succes. De Franstaligen waren ter zake dus geen vragende partij.

Samen met een aantal Nederlandstalige collega's en onder leiding van de heer D'Hoore hebben wij hard gestreden om het werk van het Koninklijk commissariaat voort te zetten. Ik heb dat gedaan, ten eerste vanuit een principiële ideologische overtuiging, omdat ik van mening ben — en iedereen zal het hiermee wellicht niet eens zijn — dat in een samenleving van verschillende bevolkingsgroepen het geven van gelijke kansen, integratie en racismebestrijding beter worden gekoppeld aan het federaal, tweetalig en - al zij het miniem - multicultureel niveau in ons land, waaruit wij alle voordelen moeten putten. Ik ben er immers van overtuigd dat België op dat vlak reeds ervaring heeft opgedaan en een aantal tactieken heeft uitgewerkt waarvan nuttig gebruik kan worden

gemaakt. Ten tweede speelde bij mij ook een politieke overtuiging, omdat strikt wettelijk gezien het federaal beleidsniveau belangrijke juridische hefboomen behoudt zoals bijvoorbeeld naturalisatie en sociale zekerheidsreglementering. Bovendien deelt de wetgeving op het racisme bevoegdheden uit die moeten aansluiten op het directe integratiegerichte gecommunautariseerde beleid. Een nieuwe naturalisatiewetgeving heeft geen zin indien zij niet wordt bekendgemaakt aan de migranten via lokale en regionale integratiecentra.

Ik ben van mening dat een federaal centrum beter werk kan leveren dan een interministeriële conferentie die geen initiatiefrecht heeft en daardoor weinig creativiteit aan de dag kan leggen. Indien de Vlaamse regering de ingeslagen weg verder bewandelt en zonder voorafgaand overleg een nieuw Vlaams Centrum voor Integratie van Migrantten opricht dat als volwaardige tegenhanger van het federale centrum en als koepelorganisatie voor alle minderheden moet functioneren, vrees ik dat er binnenkort ook een volwaardig Waals of Brussels centrum komt! Meer nog, ik vrees dat al deze partners mekaar in evenwicht zullen houden en, naar Belgische traditie, mekaar de duivel zullen aandoen met het uitvechten van bevoegheidsconflicten. Amper een jaar na de moeizame totstandkoming van het federale centrum is de vrees niet ongegrond dat Vlaanderen de teloorgang van dit centrum veroorzaakt. Mevrouw de minister, ik hoop dat u mijn mening kan weerleggen. Ik kan deze gang van zaken geen zins aanvaarden.

— *Mevrouw L. Maximus treedt als voorzitter op.*

Een tweede bezorgdheid handelt over de voortdurende onrust die u in de sector zaait wegens een aantal herstructureringsplannen. De migrantensector is een jonge sector, zeker inzake reglementering. Jarenlang werden allerlei groepen en ini-

Vogels

datieven nominatief ondersteund zonder veel continuïteit. Zonder een waardeoordeel te willen uitspreken, herinner ik u eraan dat mevrouw Steyaert de vrouwenwerking sterk gesubsidieerd heeft. Uw voorganger, de heer Lenssens, besteedde veel aandacht aan de taalcurssussen. De continuïteit van de verschillende migrantenwerkingen werd vaak in stand gehouden dankzij BTK-en DAC-projecten, die nu vervangen zijn door VFIK-projecten en Impulsfondsen. Bij de veldwerkers van de migrantenwerking stel ik echter een enorme moeheid en een dégoût van de administratieve malle-molen vast. Het besluit van 1990 bood wat zekerheid en rust aan de sector. Amper twee jaar na de inwerkingtreding van de bestaande structuren plant u nieuwe herstructureringen ! Dit is van het goede teveel! U hoort mij eenszins zeggen dat op dit ogenblik alles naar wens verloopt. Integendeel, er zijn heel wat hiaten in de migrantensector. Ik som er een paar op : migranten worden nog te weinig betrokken bij de werking en heel wat jobs worden nog uitgevoerd door Belgische maatschappelijk werkers of werksters. Het is correct dat er onvoldoende samengewerkt wordt met de zelforganisaties. Men moet ook nieuwe methodieken voorzien voor de vrouwen en de jongeren. Ik ben er echter heilig van overtuigd dat de inhoudelijke bijsturing niet doorgevoerd kan worden door, van bovenuit, nieuwe structuren, opdelingen en subsidiëringsvoorwaarden vast te leggen. Ik ben van mening dat de overheid een structurele rust moet scheppen waardoor de basis de kans krijgt om nieuwe methodieken en samenwerkingsvormen uit te denken.

Mijn derde bezorgdheid handelt over uw ambitie om een groot "eenheidsworst-centrum voor minderheden te creëren. In een interview met De Gazet van Antwerpen tekent de huidige directeur van het federale centrum, de heer Leman, verzet aan

tegen uw plan. Ik ga niet akkoord met zijn uitlatingen over het cultiveren van etnische minderheden en steun ten volle het beleid van de Vlaamse regering inzake de ondersteuning van zelforganisaties. Teveel mensen denken nog dat integratie eerder een individueel dan wel een collectief proces is. Integratie is veel eerder een zaak van medeverantwoordelijkheid dan van een van rechten en plichten. Ik ga echter wel akkoord met de opmerkingen van de heer Leman inzake uw project om een groot minderheidscentrum op te richten waarbij u de indruk wekt de samenleving te willen opdelen in Vlamingen en minderheden. Ik ben van mening dat de overheid nu reeds enorme vergissingen begaat in het migrantenbeleid omdat zij geen onderscheid maakt tussen Turken en Marokkanen. Turken wonen verder van België dan Marokkanen. In de Marokkaanse gemeenschap bestaan er grote verschillen tussen de Berben en de Arabieren die in de kuststreek wonen. De migranten vormen een zeer diffuse gemeenschap. Zij verwachten een gedifferentieerde aanpak. Men moet voldoende aandacht hebben voor deze culturele rijkdom. Men kan niet spreken van migranten versus Belgen maar van verschillende groepen van migranten tegen verschillende groepen Belgen. Uw plan om naast de migranten, ook de woonwagenbewoners en de vluchtelingen in een centrum onder te brengen, zal het gevoel van Vlamingen versus migranten enkel maar versterken. Deze samenvoeging is ook onverantwoord omdat de juridische, sociale en maatschappelijke problematiek van migranten en vluchtelingen evenveel gelijkenis vertoont dan de juridische en maatschappelijke problematiek van bejaarden en homofielen ! Het zijn totaal verschillende groepen met een totaal verschillende plaats in onze Vlaamse samenleving.

Mevrouw de minister, het strekt u tot eer dat u de eerste Vlaamse minister bent die zich bekommert over het lot van de vluchtelingen en hier-

over een beleidsbrief hebt opgesteld. Spijtig genoeg ben ik er andermaal van overtuigd dat nieuwe structuren geen soelaas bieden. Steun aan de basis, aan de vrijwilligers die op gemeentelijk vlak met het lot van de vluchtelingen begaan zijn, zou heel wat meer aarde aan de dijk brengen. Met steun bedoel ik niet alleen de financiële steun. Een duidelijke opstelling van de Vlaamse regering als toezichthoudende overheid ten aanzien van de OCMW's die de rechtmatige steun moeten uitbetalen, is reeds een grote ondersteuning voor de groep van de vluchtelingen. Waarom wilt u de vluchtelingenwerking structureel onderbrengen bij het VCIM ? Waarom stapt u af van het model uit uw beleidsbrief waarbij een adviescommissie opgericht wordt waar de verschillende minderheden op een minder stringente manier samenwerken ? Waarom wenst u deze verschillende werkingen onder te brengen in een vrij strenge structurele koepel ? Het grote verschil tussen migranten en vluchtelingen bestaat erin dat de migranten werken aan een langdurig integratieproces terwijl de vluchtelingen in meer dan 95 percent van de gevallen slechts een tijdelijke opvang en ondersteuning wensen. Dit verschil vraagt een totaal ander beleid en een totaal andere vorm van ondersteuning.

Tot slot van mijn interpellatie leg ik nog een aantal vragen aan de minister voor. Hoe staat het nu precies met de uitbouw en de herstructurering van het VCIM, en werd dit besproken met het federale Centrum voor Gelijkheid van Kansen en Racismebestrijding ? Kwam de herstructurering ter sprake bij het interministerieel comité voor migranten ? Indien dat zo is, hoe reageerden uw Brusselse en Franstalige collega's, en als dat niet gebeurde waarom kaartte u het thema niet aan ? Waarom wilt u, amper twee jaar na de oprichting van een structuur voor het integratiebeleid, opnieuw herstructureren ? Hebt u de sector hieromtrent geraadpleegd ? Hoe ziet u het vluch-

Vogels

telingenbeleid — dat voor 95 percent tijdelijke opvang veronderstelt-functioneren via een integratiecentrum, wat het VCIM in feite is? Waarom bent u van de idee van een adviescommissie, zoals omschreven in de oorspronkelijke beleidsbrief, afgestapt en hebt u die ingeruild voor een allesomvattend integratiecentrum?

De voorzitter : De heer Didden heeft het woord.

De heer M. Didden : Mevrouw de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, de inhoud van de interpellatie van mevrouw Vogels verbaast me enigszins, hoewel ik anders grotendeels een gelijklopende gedachtengang volg inzake dit thema. Toch kan ik de toon en de inhoud van de interpellatie dit keer niet begrijpen.

De verwijzing naar het Centrum voor Gelijke Kansen en Racismebestrijding vormt voor mij geen enkel probleem — voor anderen, die wij allemaal kennen, dan weer wel — en ook het gros van de verkozenen in dit land en zijn parlementen zal daar geen graten in zien en vinden dit een waardevolle instelling. Iedere schoenmaker moet evenwel bij zijn leest blijven en zodoende moet de federale overheid zich beperken tot haar bij wet bepaalde bevoegdheden in deze materie. Volgens artikel 5 van de bijzondere wet, deel 2, tertioressorteert het beleid inzake onthaal en integratie van inwijkelingen onder de gemeenschapsbevoegdheden. Daarover kunnen we nu de discussie niet opnieuw openen, dat ligt nu eenmaal vast. De wet die op 19 februari 1993 in het Belgisch Staatsblad werd gepubliceerd en die de oprichting van het federale Centrum vastlegt, stipuleert geen enkele opdracht die enig raakpunt met de bevoegdheden van de gemeenschappen vertoont. Deze laatste voeren sinds een aantal jaren en vooral onder leiding van mevrouw de minister een degelijk migrantenbeleid dat zich toespitst op onderwijs, werkgelegen-

heid, woongelegenheid en sport en cultuur. Al deze materies behoren toe aan de gemeenschappen. Ik ben dan ook blij dat aan de inhoudelijke invulling van die punten wordt gewerkt. Het is tevens logisch dat bepaalde instellingen met een eerder adviserende taak — zoals het VCIM, het OCIV of het Vlaams Overleg voor het Woonwagenwerk — worden ondersteund door een logistiek instrument. De Vlaamse regering heeft behoefte aan die minimale bezetting van mensen en mogelijkheden waardoor ze kan optreden op de terreinen waar ze bevoegd is. Dat ontbreekt nog. In Limburg bijvoorbeeld, werd tot voor enkele jaren een gezond migrantenbeleid gevoerd. Nu blijken ook vragen te rijzen daaromtrent, hoewel ik nog steeds geen negatieve effecten zie. De Provinciale Dienst voor Onthaal van Gastarbeiders stond, onder leiding van mevrouw Rogiers-Leonard, in voor de goede opbouw van dat migrantenbeleid. Zij zette zich dagelijks voor migranten in en was onvermoeibaar met het probleem bezig. Ten behoeve van migranten zowel als van de overheid waarvoor zij werkte, stond zij in voor de logistieke steun in deze beleidsmaterie. Dat verwacht ik ook van een dergelijk centrum.

Het is pas vijf jaar geleden dat het migrantenthema tot een serieuze beleidsmaterie werd uitgebouwd en dat een minister binnen de Vlaamse regering in dit verband bevoegdheden kreeg toegekend. Sinds die tijd werd het thema zelfs een stokpaardje van zekere personen die zich daartoe lenen. Ikzelf daarentegen klasseer de materie als een kwestie van menselijke waardigheid en mensenrechten en meen dat de Vlaamse regering wel degelijk een logistieke factor nodig heeft om een dergelijk beleid te kunnen ontwikkelen. Indien zij daar niet op kan rekenen, blijven beslissingen op dit gebied tijdelijk van aard en gebeurt alles in functie van de beschikbaar gestelde kredieten. Dat betekent niet dat het federale centrum van de heer Leman moet

kunnen blijven bestaan, aangezien zijn opdracht louter studie en advies impliceert. Wel heb ik de indruk dat de heer Leman de rol van de gemeenschappen wil overnemen en dat hebben wij, wat Vlaanderen betreft, niet nodig. Wij moeten, net als de andere gemeenschappen, alleen onze eigen verantwoordelijkheid dragen. Niettemin vind ik dat niet overal op dezelfde indringende wijze de verantwoordelijkheden worden overgenomen en ik hoop daarom dat de andere gemeenschappen uiteindelijk dezelfde richting inslaan. Vier logistieke centra om de vier regeringen bij te staan in deze materie waarvoor zij bevoegd zijn, lijkt mij dan ook niets te veel. De regering moet dus, hoe dan ook, samen met de Vlaamse Raad proberen een dergelijk logistiek centrum op te richten, temeer omdat de vraag ernaar niet alleen klinkt bij de migranten zelf, maar ook bij de mensen die zich in het vluchtelingenprobleem verdiepen.

Er wordt een substantiële ondersteuning gevraagd. De vraag rijst hoe dit kan worden georganiseerd. Mijns inziens moet bij het wetgevend werk rekening worden gehouden met de mening van de betrokkenen.

Mevrouw de minister, zullen de betrokkenen inspraak hebben in de samenstelling van het bestuur en in de latere werking van het centrum?

Ik steun in ieder geval de intenties van de Vlaamse regering.

De voorzitter : De heer Van den Eynde heeft het woord.

De heer F. Van den Eynde : Mevrouw de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, ik ben het eens met mevrouw Vogels wanneer zij stelt dat er een essentieel verschil bestaat tussen de Marokkanen van Arabische oorsprong en de Berbers. De Marokkanen van Arabische oorsprong wonen reeds in Marokko sinds de achtste eeuw, sedert het moment waarop Noord-Afrika door de

Van den Eynde

Islam werd veroverd, de Berbers wonen er langer.

Zij hebben dezelfde godsdienst en hetzelfde schrift, maar de Berbers hebben geen schrift voor hun eigen taal. Toch is er tijdens deze periode van duizend jaar dat zij in hetzelfde land wonen geen integratie. Mevrouw Vogels stelt in het kader van de integratie in Vlaanderen dan ook terecht dat de Berbers en de Arabieren wezenlijk van elkaar verschillen.

Mevrouw M. Vogels : Westvlamingen en Antwerpenaars verschillen ook van elkaar.

De heer F. Van den Eynde : Mevrouw de voorzitter, indien mevrouw Vogels de geschiedenis van Marokko goed zou kennen, zou zij weten dat wij hier te maken hebben met twee essentieel verschillende culturen en bovendien met mensen die zich in hun dagelijks leven essentieel anders gedragen. Dit is ook geval in de andere landen van Noord-Afrika.

Mevrouw M. Vogels : Er is ook een verschil tussen de mensen die op het platteland wonen.

De heer F. Van den Eynde : Wanneer een vrouw bijvoorbeeld een hoofddoek draagt en haar gezicht verstopt en de andere niet, zijn er zeer grote verschillen. Het is al te gemakkelijk te beweren dat er een verschil is tussen mensen die op het platteland wonen en de stadsbewoners, of dat er een verschil is tussen Limburgers en Westvlamingen.

De verschillen tussen de Berbers en de Marokkanen van Arabische oorsprong zijn na meer dan tien eeuwen nog steeds zeer groot, zelfs wanneer zij als islamitische minderheid in een vreemd continent terechtkomen. Gezien dit feit komt de integratieutopie waaraan men zich hier zo graag optrekt, in een zeer schril daglicht te staan.

De voorzitter : Mevrouw Vogels heeft het woord.

Mevrouw M. Vogels : Mevrouw de voorzitter, ik heb gezegd dat er beleidsfouten zijn gemaakt omdat er geen onderscheid wordt gemaakt tussen de migranten. Er worden maatregelen genomen om ervoor te zorgen dat de migranten die hier wonen onze taal spreken. De communicatie is dan ook het begin van de integratie. Wanneer de overheid zich bijvoorbeeld niet bewust is van het feit dat de Berbers geen geschreven taal hebben en meestal analfaabeet zijn, heeft dit niets te maken met de intentie tot integratie, maar wel met de aanpak van het beleid om deze verschillende groepen te integreren.

Mijns inziens kunnen zowel Berbers als Marokkanen als Turken hier hun eigenheid bewaren en ook rechten, plichten en medeverantwoordelijkheid hebben. De overheid moet echter rekening houden met de verschillen tussen hen.

De voorzitter : De heer Van den Eynde heeft het woord.

De heer F. Van den Eynde : Mevrouw de voorzitter, ik wilde alleen maar aantonen dat er zelfs in het thuisland geen integratie mogelijk is en dat degene die meent dat dit hier wel zou lukken, in Sinterklaas gelooft.

Ik heb de indruk dat de begeleiding, de verzorging, het onderwijs en de sociale context die rond de gastarbeiders is opgebouwd, nog weinig te maken hebben met de gastarbeiders, maar dat het een middel is om werkgelegenheid te scheppen.

Er zijn veel parallelle initiatieven. Mevrouw Vogels heeft reeds verwezen naar het centrum van de heer Leman. Het VCIM, de provinciale en de gemeentelijke centra voor integratie en de basisgroepen doen vaak hetzelfde werk. Zoals wordt gesproken over de werkgelegenheid in de metaalsector kan nu ook al worden gesproken over de werkgelegenheid, ik citeer mevrouw Vogels : "De migrantensector..."

Mevrouw M. Vogels : Dit woord heb ik niet uitgevonden.

De heer F. Van den Eynde : Dat bevoorrecht ik ook niet.

Mevrouw de voorzitter, ik heb de indruk dat iedereen zijn centrum, zijn bevoegdheid over deze materie wil uitbouwen.

Mevrouw de minister, zou het niet goed zijn een inventaris op te maken van deze centra ? U bent weliswaar niet bevoegd voor federale materies, maar de vergelijking met het centrum van pater Leman werd niet door het Vlaams Blok gemaakt.

Zou het niet goed zijn om, alvorens een nieuw initiatief te nemen, deze centra met elkaar te vergelijken, na te gaan hoeveel mensen er worden tewerkgesteld en hoeveel middelen zij ontvangen ?

Naar mijn mening is er een begripsverwarring. In het begin werd er gesproken over vreemdelingen, gastarbeiders, migranten, allochtonen en nu over de etnische minderheid.

Dat zijn enkel woorden en die veranderen niets aan de situatie. Nu gebruikt men alweer een nieuwe uitdrukking, met name etnische minderheid. Dat is nu *le dernier cri* in deze sector. Welnu, het moet mij van het hart dat oorspronkelijk onder de term etnische minderheid iets totaal anders werd verstaan. Een etnische minderheid is een bevolkingsgroep die in haar eigen gebied een homogene cultuur vormt, maar, door bepaalde omstandigheden, een minderheid uitmaakt in de staat waarin zij terechtkwam. In Frankrijk zijn dat de Bretoenen en de Basken, in Groot-Brittannië de Welshmen en in Italië de Zuid-Tirolers.

Maar de immigranten — en dat is het juiste woord — die zich weliswaar in onze grote steden concentreren, maar die zich niet in homogene gebieden vestigen, vormen geen etnische minderheid. Deze personen beantwoorden aan de termen immigranten of gastarbeiders. Wij moeten

Van den Eynde

een kat een kat noemen, anders dreigt de verwarring nog groter te worden en gaat de gewone burger niet meer weten waarover het gaat.

De voorzitter : De minister heeft het woord.

Minister W. Demeester-De Meyer : Mevrouw de voorzitter, alvorens te antwoorden op de verschillende vragen wens ik aan mevrouw Vogels duidelijk te maken dat het geenszins mijn bedoeling is onrust te scheppen. Ik ben enkel gedreven door de basis, door verantwoordelijkheidsgevoel en misschien ook wel door een zeker temperament — en voor het bedrijven van politiek is dat laatste zeker niet slecht.

Bij de bespreking van de beleidsbrief heb ik een eerste sluijer opgelicht om de embryonale plannen kenbaar te maken daar ik uit ervaring weet dat men eerst met de basis moet omgaan. Ik heb immers geleerd dat de prille ideeën zich snel verspreiden en dat zij dan ook dadelijk moeten worden meegedeeld om te voorkomen dat het parlement zich voorbijgestreefd voelt. Ik heb dat ervaren met een nota van het VCIM die ik zelf nog niet had gelezen, maar die al in alle kringen werd verspreid en waarover ik werd ondervraagd op het ogenblik dat ik het "samenwonen" van OCIV en VCIM in hun nieuw huis ging vieren. Ik dacht toen dat dit samenwonen zou kunnen leiden tot een huwelijk. Misschien was dat de reden waarom ik er op dat ogenblik van uitging dat het niet slecht zou zijn mochten het huidige VCIM, OCIV en VOW — het overleg voor de woonwagenbewoners — gezamenlijk worden geherstructureerd, niet alleen om nieuwe ambten te creëren, maar ook om een rationeel beleid te voeren. Dat is de geschiedenis, niet meer of niet minder.

Men mag niet vergeten dat een beleid voortdurend evolueert. Het opstellen van een beleidsbrief vergt echter een maandenlange voorberei-

ding ; hij moet worden goedgekeurd door de Vlaamse regering en nadien wordt hij aan het parlement voorgelegd. Pas maanden later wordt hij besproken, maar inmiddels kan het beleid gewijzigd zijn. Het is dus duidelijk dat een zekere dynamiek aan de dag moet worden gelegd en dat het onontbeerlijk is dat de basis inspeelt op het hele gebeuren.

De Bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming van de instellingen verklaart de gemeenschappen bevoegd voor het beleid inzake onthaal en integratie van inwijkelingen. In de voorbereidende werken die hebben geleid tot deze wet vond ik een paar verduidelijkingen aangaande de bevoegdheid - dit hoofdstuk is onderverdeeld in acht punten - en ik citeer : " Inzake het onthaal en integratiebeleid der inwijkelingen zijn de gemeenschappen onder meer bevoegd voor : de tegemoetkoming in de reiskosten van het gezin der migrerende werknemers ; de toekenning van een vergoeding aan personen die morele en/of godsdienstige hulp aan de migrerende werknemers verstrekken ; de betaling van de kosten die verbonden zijn aan de activiteiten die worden verricht met het oog op de integratie van migrerende werknemers en van hun gezin ; de vergemakkelijking van hun aanpassing en de verbetering van de verstandhouding tussen Belgen en vreemdelingen ; de publicatie van informatiebrochures voor migrerende werknemers, gesteld in de door dezen gebruikte talen ; de toekenning van een toelage aan de gemeentelijke diensten voor de organisatie van taalcursussen en aan de vzw "Voorlichtingscentrum voor de vluchtelingen en vreemdelingen" ;" — de letterlijke vertaling van Centre d'information pour réfugiés et étrangers en momenteel eigenlijk de tegenhanger van het OCIV, dus een van de eventuele drie partners van het nieuw VCIM, Vlaams centrum voor integratie van minderheden — "...de toekenning van toelagen aan gemeenten en overheidsdiensten voor het uitgeven van publicaties ten

gerieve van migrerende werknemers ; de toekenning van toelagen aan de gewestelijke ontvangstcomités, de gemeentelijke adviserende raden en de verenigingen die door de migrerende werknemers zijn opgericht ;" — migrantenorganisaties dus — en ten slotte "...de aankoop van didactisch materieel voor organisaties van taalcursussen ten behoeve van migranten". Het was boeiend dit werk dat dateert van 1980 en dat leidde tot het tot stand komen van de wet, opnieuw te lezen, omdat men kan merken dat de Vlaamse Gemeenschap aan bijna alle beleidspunten is tegemoetgekomen.

De gemeenschappen zijn bijgevolg duidelijk bevoegd voor het beleid inzake onthaal en integratie van migranten en hebben, zoals de heer Didden onderstreepte, op dat vlak reeds heel wat ondernomen.

Verder wens ik te benadrukken dat het beleid dat zowel door mevrouw Steyaert als door de heer Lenssens is gevoerd, en dat steeds andere accenten legde, ook op dit ogenblik wordt voortgezet. Er worden enkel nog andere punten aan toegevoegd.

De Vlaamse regering neemt haar verantwoordelijkheid ter zake op en in dat verband verwijs ik naar de beleidsbrief Migrantenbeleid die op 26 januari werd besproken, alsook naar het laatste vooruitgangsrapport van de Interdepartementale Commissie voor de Migranten, dat ik eerstdaags zal voorleggen aan de Vlaamse regering en onmiddellijk nadien aan de Vlaamse Raad. Deze commissie functioneert op het niveau van de administratie en om de zes maanden legt zij een rapport voor, waardoor het beleid van de Vlaamse regering inzake migranten kan worden geëvalueerd. Dit beantwoordt precies aan de wensen van de Vlaamse regering die de administratie een eigen dynamiek wil laten ontwikkelen. En die dynamiek is merkbaar aanwezig bij de ambtenaren. Bovendien is er een nauwe samenwerking tussen het huidige VCIM, het OCIV en de ambtenaren en alle suggesties en ideeën

Demeester-De Meyer

die hieruit voortspruiten worden aan de minister voorgelegd.

De gemeenschappen zijn ook bevoegd inzake racismebeleid. Zo zijn zij onder meer bevoegd om te werken aan — en ik citeer : "de verbetering van de verstandhouding tussen Belgen en vreemdelingen". In verband met de vraag over de relatie met het federaal Centrum voor Gelijkheid van Kansen en voor Racismebestrijding verwijs ik naar de voorbereidende werkzaamheden die leidden tot de wet van 15 februari 1993 en tot de oprichting van het Centrum voor Gelijkheid van Kansen en voor Racismebestrijding. In de toelichting bij het voorstel tot oprichting van dat centrum wordt omtrent de bevoegdheid inzake etnische gelijkheid en discriminatie duidelijk gemaakt dat de gemeenschappen ook bevoegd zijn. In de punten 4 en 5 van deze toelichting wordt duidelijk het volgende gestipuleerd.

"Dit is een complexe aangelegenheid waarvoor verschillende geledingen van de Belgische Staat bevoegd zijn. Bijgevolg zijn samenwerking en coördinatie noodzakelijk". Dit document handelt ook over de bevoegdheidsverdeling. " De nationale overheid is bevoegd voor de grondrechten, de verblijfswetgeving, de staat van de persoon, de strafwetgeving, de nationaliteit, de inrichting van het OCMW, de sociale zekerheid en het arbeidsrecht, de rechtspositie van de politieke vluchteling en de burgerlijke en de politieke rechten.

De gemeenschappen zijn bevoegd voor het beleid inzake onthaal en integratie van inwijkelingen.

De gewesten zijn bevoegd voor domeinen zoals huisvesting, die nauw met onthaal en integratie samenhangen".

Het punt 5 handelt over het voorstel tot oprichting van een centrum voor etnische gelijkheid. " Buitenlandse studies leren ons dat de bestrijding van racisme en xenofobie een speci-

fieke actie op lange termijn is die moet toegewezen worden aan een instelling met aanzien, moreel gezag en onafhankelijkheid die een coördinerende en onderzoekende opdracht heeft inzake de bestrijding van discriminatie en racisme. Een dergelijke instelling zal een complementariteit moeten verwezenlijken tussen initiatieven op nationaal vlak en die van de gemeenschappen".

Om die reden is de heer Leman steeds aanwezig op de interministeriële conferenties.

Er wordt duidelijk aangetoond dat zowel de federale overheid als de gemeenschappen en gewesten inzake het migranten- en het racismebeleid eigen taken te vervullen hebben. Beiden staan niet in concurrentie met mekaar maar werken complementair.

Naar aanleiding van de bespreking in de Vlaamse Raad van de beleidsbrief Migranten heb ik uitdrukkelijk verklaard dat de Vlaamse Raad zal beslissen over de oprichting van het Vlaams Centrum voor Minderhedenbeleid. Ik wens echter te beklemtonen dat de basis de oprichting van een dergelijk centrum bepleit. Het is dus geen ideeetje van de Vlaamse regering om onrust te zaaien. Dit centrum is evenmin een concurrent voor het federale centrum. Men kan ook niet ontkennen dat het VCIM bestaat.

Het Vlaams Centrum voor Minderhedenbeleid zal in de eerste plaats gericht zijn op het onthaal en de integratie van minderheden. Inzake racismebestrijding zal het Vlaamse centrum zich beperken tot die aspecten zoals vorming en sensibilisering, die tot de bevoegdheid van de Vlaamse gemeenschap behoren. Het Centrum kan bijvoorbeeld campagnes uitwerken zoals de spotjes van Hand in Hand. Het Centrum zal inzake racismebestrijding moeten samenwerken met het federale centrum. Op de vergadering van 8 februari 1994 van de raad van beheer van het Centrum voor Gelijkheid van Kansen en Ra-

cismebestrijding hebben de vertegenwoordigers van de Vlaamse regering voorgesteld om een samenwerkingsprotocol af te sluiten tussen het federale centrum en het huidige VCIM.

Dat zou trouwens een gunstige ontwikkeling zijn. Als de bevoegdheidsverdeling door de federale overheid, de gemeenschappen en de gewesten wordt gerespecteerd, kunnen we via overleg en samenwerking tot een gecoördineerd en doeltreffend minderhedenbeleid komen op alle niveaus. De vertegenwoordigster van de Vlaamse regering heeft tijdens de laatste vergadering van de raad van bestuur van het Centrum voor Gelijkheid van Kansen en Racismebestrijding de leden geïnformeerd inzake de intenties van de Vlaamse regering en bood aan tijd vrij te maken om daarover van gedachten te wisselen. Bovendien werd afgesproken een informatievergadering te beleggen over het minderhedenbeleid in de verschillende gemeenschappen en gewesten. Dat zal ongetwijfeld een verrijkende ervaring worden, want we weten in feite te weinig af van elkaars beleid.

Zelf voerde ik een gesprek met de directeur van het centrum en ik verduidelijkte bij die gelegenheid de vooropgestelde oprichting van het nieuwe Vlaams Centrum voor Minderhedenbeleid, dat een overkoepeleend en integrerend orgaan zal vormen voor de drie bestaande operationele instellingen : het VCIM voor migranten, de verantwoordelijke organisatie voor asielzoekers en vluchtelingen en het Vlaams Overleg Woonwagewerk. De drie groepen toonden zich uitermate geïnteresseerd. Dat er vanuit het OCIV een aantal vragen worden gesteld, kan ik begrijpen, maar men koos zelf voor een samensmelting. Het spreekt voor zich dat de verdeling van functies en dergelijke meer binnen zo'n centrum niet zonder problemen zal verlopen, maar daarover moeten dan gesprekken worden gevoerd. Als men op Vlaams niveau een beleid

Demeester-De Meyer

wil uitstippelen inzake integratie van vluchtelingen, kan men niet verwachten dat in al die gemeenten ook daarvoor nog eens speciale centra worden opgestart. Daartoe zijn overigens geen middelen beschikbaar. Bovendien is dit ook geen tewerkstellingsproject, hoewel het me altijd een plezier doet als ik ook nog jobs kan realiseren. Hier gaat het evenwel om een rationalisatie van het bestaande werk. Als de werkvormen apart zouden blijven bestaan, kan er wel sprake zijn van tewerkstelling, want vooral vanwege het OCIV zullen wij dan een enorme druk ervaren om zoveel mogelijk nieuwe centra te creëren. Op het verzoek om in elke provincie een centrum uit te bouwen, ben ik van meet af aan niet ingegaan, hoewel ik voor het OCIV wel wat extra middelen heb vrijgemaakt om zijn werkzaamheden ietwat uit te breiden.

Op dit ogenblik werk ik aan een sneuveltekst, waarvan het eerste deel al met de drie organisaties werd besproken. Ook het tweede gedeelte, over de werking van integratiecentra op lokaal, provinciaal en nationaal vlak, hebben velen hoogst waarschijnlijk nu al gelezen. Dit impliceert evenwel dat de besproken teksten zich nog in een embryonale fase bevinden. Ik geef toe dat de voorzitter van het huidige VCIM, de heer D'Hoore, er trouwens een groot voorstander van is. Hij diende ook het voorstel tot oprichting van het Centrum voor Gelijkheid van Kansen zelf in. Hij zal in dit geval dus zeker geen concurrentie betrachten ten aanzien van een federaal centrum.

Zodra de ontwerptekst in een eerste fase degelijk is opgesteld, zal hij met alle betrokkenen worden besproken, ook met het federale centrum. Ik zal in dit verband ook overleg plegen met mevrouw Detiège met wie ik deze bevoegdheid deel in de Vlaamse regering. Ik stel dan ook voor dat ik volgende maand bijvoorbeeld over het voorstel om de tafel ga zit-

ten met de werkgroep Migranten van de Vlaamse Raad. Op die manier kan ik dan ook met die ideeën rekening houden en kunnen we vaststellen of het hier zal gaan om een voorstel of een ontwerp van decreet. Het lijkt mij ideaal om vanuit een globale visie en een consensus het gesprek voort te zetten.

Wanneer wij een consensus bereiken, zal dit ontwerp van decreet uiteraard in de Vlaamse raad worden besproken.

Mevrouw de voorzitter ik meen dat ik hiermee de meeste vragen heb beantwoord.

De voorzitter : Mevrouw Vogels heeft het woord.

Mevrouw M. Vogels : Mevrouw de voorzitter, het antwoord van de minister bevredigt mij niet volledig. België is een zeer complex land en het is niet moeilijk om tussen het groot aantal teksten van de Grondwet en van de bijzondere wetten iets aan te halen wat bewijst dat men het bij het rechte eind heeft. Het gaat hier echter om de toepassing van de wet. De minister stelt dat er in de sector van de bijzondere jeugdzorg een bevoegdheidsverdeling is en dat, wanneer het federale niveau het regionale niveau tegenwerkt, de betrokkenen hiervan vaak de dupe zijn.

Ik vrees dan ook dat de migranten de dupe zullen worden van deze bevoegdheidsverdeling. Het onthaal en de integratie van vreemdelingen zijn bijvoorbeeld exclusieve bevoegdheden van de gemeenschappen.

De bepaling van de bijzondere wet dateert van 1980. Deze wettekst is geformuleerd in een periode dat er problemen waren met migranten, maar niet met vluchtelingen. Volgens de letter van de wet betekent dit concreet dat het Vlaamse niveau ook het onthaal van de vluchtelingen zou moeten financieren en organiseren.

In verband met het OCIV zegt de minister dat zij niet bereid is om in elke gemeente een centrum voor de opvang en het onthaal van de vluchtelingen te steunen. Hierdoor wordt de indruk gewekt dat zij tegen het spreidingsplan van de nationale regering is.

Naar mijn mening is samenwerking niet onmogelijk. Vorige vrijdag hebben wij via een persconferentie meegedeeld dat wij geen voorstander zijn van het een spreidingsbeleid. Politieke vluchtelingen, van wie men weet dat zij zullen worden uitgewezen, worden gevraagd om zich te integreren. Een ander beleid veronderstelt toch op zijn minst dat de Vlaamse regering, die eigenlijk bevoegd is voor het onthaal, haar verantwoordelijkheid opneemt en bijvoorbeeld overgaat tot begeleiding, ondersteuning en gedeeltelijke subsidiëring van kleinschalige, regionale opvangcentra. Op basis van dezelfde wetten kan ik dus ook aantonen dat de minister ongelijk heeft.

Minister W. Demeester-De Meyer : Mevrouw Vogels ik pleit niet voor een recht. Ik heb duidelijk gemaakt welke bevoegdheden ik heb. Ik behoor niet tot degenen die de bevoegdheidsverdeling willen aangrijpen om een beleid te voeren, integendeel.

Mevrouw M. Vogels : Er is een verschil tussen de geest van de wet en de letter van de wet.

Ik heb het voorbeeld aangehaald van het federale Centrum. Ondanks het feit dat de meeste bevoegdheden zijn geregionaliseerd was u ervan overtuigd dat het federale niveau een integratiebevoegdheid moest behouden. In die geest moeten wij voortgaan. Wat u zegt, brengt mij geen stap vooruit. Dit bewijst niet dat u, als beleidsvrouw op het Vlaamse niveau, het integratiebeleid op een constructieve manier zult voortzetten.

U zegt dat u wordt gesteund door uw basis, maar dit is een zeer ruim be-

grip. Vele mensen in de sector zijn ontgoocheld. Zij vragen ruimte om nieuwe werkvormen te ontwikkelen.

De voorzitter : De minister heeft het woord.

Minister W. Demeester-De Meyer : Ik kan u aan de hand van cijfers aantonen hoeveel nieuwe centra inmiddels werden opgericht.

Mevrouw M. Vogels : Het gaat niet over functies, maar over werkruimte en creativiteit.

Minister W. Demeester-De Meyer : Maar zij beschikken over enorm veel ruimte en over evenveel vrijheid om te functioneren. Ik begrijp bijgevolg niet over welke ruimte u het hebt.

Mevrouw M. Vogels : Ik bedoel dat niet om het jaar nieuwe subsidiëeringsprojecten en herstructureringen moeten worden voorgesteld. Dat leidt tot eindeloze vergaderingen waar men zich afvraagt welk project kan worden ingediend en op welke manier dit moet worden uitgewerkt ten opzichte van de verschillende fondsen. Elk jaar stelt men zich opnieuw de vraag hoe men de zaken het volgende jaar zal aanpakken en dat scheidt onrust. Dat is de realiteit, en alle klachten die ik hoor gaan in die zin. De meesten zijn het beu steeds opnieuw te discussiëren over herstructurering en het toebedelen van functies. Zij wensen hun werk te kunnen voortzetten en nieuwe initiatieven te nemen en uit te testen.

Mevrouw de minister, wij zitten niet op dezelfde golflengte. Ik wens te weten welke de reële politieke wil is op dit ogenblik en wat de bedoeling is van de herstructurering van het VCIM. Ik ben ervan overtuigd dat het OCIV geen voorstander is van eenzelfde structuur en dat zij verkiezen te werken met het adviescomité dat veel soepeler is dan het integratiecentrum dat in feite een keurslijf oplegt. Welke belangen schuilen achter een dergelijke aanpak ?

Minister W. Demeester-De Meyer : Mevrouw Vogels, u zoekt veel te ver.

Mevrouw M. Vogels : Ik vrees van niet.

De voorzitter : De heer Hancké heeft het woord.

De heer L. Hancké : Mevrouw de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, wij voeren een belangrijk debat dat een grote rol kan spelen voor de toekomst van het migrantenbeleid in Vlaanderen.

Over deze aangelegenheid had ik reeds gesprekken met heel wat personen, maar momenteel weet ik niet precies welke houding ik moet aannemen.

Ik ben niet tegen de herstructurering, maar dat betekent nog niet dat ik er voorstander van ben.

Mevrouw de minister, naar mijn mening moet de tekst waarvan sprake, dringend worden bediscussieerd in de commissie, nog alvorens u deelneemt aan de ministerraad, ten einde uit te maken hoever wij kunnen gaan op basis van alle gegevens.

Ik heb ter zake drie opmerkingen. Ten eerste wens ik duidelijkheid aangaande de gebruikte terminologie. Mevrouw Vogels spreekt over een Vlaams centrum voor de integratie van minderheden, maar in de motie die door de Vlaamse Raad werd goedgekeurd is er sprake van een Vlaams instituut voor de integratie van migranten en ook de term Vlaams centrum voor minderhedenbeleid is hier reeds gevallen.

Ik heb begrepen dat het gaat om een Vlaamse tegenhanger van het federaal Centrum voor Gelijkheid van Kansen en Racismebestrijding op de terreinen waarvoor de Vlaamse Gemeenschap bevoegd is.

Indien het echter gaat om een filiaal, dan stelt de terminologie mij geen probleem.

Ik pleit er hoe dan ook voor de term Vlaams centrum voor de integratie van migranten niet meer te gebruiken omdat dit reeds de naam is van een bestaande vzw.

Mijn tweede opmerking is wellicht de belangrijkste. Wij moeten er eens ernstig over nadenken of, naast het federaal centrum, nog een ander centrum met hetzelfde moreel gezag kan worden opgericht. Het federaal centrum is er in de loop der jaren immers in geslaagd, onder verschillende benamingen, een bepaald gezag op te bouwen en bovendien geniet het aanzien en uitstraling. Indien men op Vlaams niveau overgaat tot een vermenigvuldiging van dergelijke centra, bestaat het risico dat zulks ook gebeurt in Wallonië, in de Duitstalige gemeenten en, door de recente evolutie ingevolge de grondwetsherziening, ook in Brussel. Ik vrees dat een dergelijke vermenigvuldiging het gezag van alle bestaande centra zal uithollen. Dat maakt mij erg ongerust.

Men kan het moreel gezag enkel behouden door het aantal instellingen dat zich met deze problematiek bezighoudt, sterk te beperken. Zelfs een goede bevoegdheidsverdeling zal weinig veranderen aan de negatieve indruk van de publieke opinie over het hoog aantal instellingen. Ik ben van mening dat er andere mogelijkheden zijn om het beleid te coördineren dan de oprichting van een nieuwe structuur. Ik denk aan het departementaal en interdepartementaal niveau. Men zou ondermeer nieuw leven kunnen inblazen in de vzw VCIM. Het federale centrum heeft een aantal rapporten gepubliceerd over materies zoals onderwijs en huisvesting die tot de bevoegdheid van de gemeenschappen behoren. Is het niet mogelijk dat het federale centrum het beleid uitwerkt inzake de migrantenproblematiek, die de taalgrenzen wellicht overschrijdt, en dat de gemeenschappen en gewesten eigen accenten aanbrengen bij de uitvoering van dat beleid ? Ik herhaal dat mijn eerste opmerking vooral ingegeven is door het behoud van het moreel gezag van het federale centrum.

Ten tweede, ik begrijp niet goed waarom de problematiek van mi-

Hancké

granten, vluchtelingen en woonwagengedwongen in een centrum ondergebracht moet worden. De problematiek is niet alleen verschillend, u gooit ook een aantal groepen op een hoop. Deze groepen kunnen in hetzelfde gebouw gehuisvest zijn en mogen met mekaar contacten onderhouden. Ik ben echter niet van mening dat dit contact geïnstitutionaliseerd moet worden.

Ten derde, vooraleer mij uit te spreken over de voorgenomen herstructurering, zou ik graag over voldoende informatie beschikken. U hebt gesproken over de oprichting van lokale en regionale integratiecentra die door het nieuwe instituut overkoepeld worden. Door deze nieuwe structuren zal de plaatselijke werking wellicht grondig herzien worden. Hoewel ik mij best kan indenken dat de basis daar vrij weigerachtig tegenover staat, sluit ik dergelijke herstructurering niet uit. De werking bij de basis verloopt misschien wat chaotisch en is wellicht voor verbetering vatbaar. Het is goed dat de rol van de overheid toeneemt. Ik ben echter niet van mening dat de toenemende rol van de overheid gepaard moet gaan met een meer territoriale dan categoriale aanpak.

Minister W. Demeester-De Meyer : Mevrouw de voorzitter, ik ben echt overtuigd van de noodzaak van een

Vlaams centrum naast het bestaande federale centrum. Het Vlaams centrum bestaat trouwens.

De heer L. Hancké : Dat werkt niet goed.

Minister W. Demeester-De Meyer : Dat hebt u gezegd. Het Vlaams centrum zal geen afbreuk plegen aan het moreel gezag van het federale centrum. Mocht men kiezen voor een hernationalisering van deze materie zou dit opnieuw voorwerp van discussie moeten zijn. Wij hebben gekozen voor een federalisering, wij moeten daar dan ook de consequenties van dragen.

De heer L. Hancké : Mevrouw de minister, ik wil geenszins bevoegheden terugschroeven. Ik vrees enkel dat het moreel gezag van het federale centrum ondergraven wordt door de oprichting van een Vlaams centrum. Ik ben voorstander van de uitoefening en uitvoering van bevoegdheden in het kader van dezelfde principiële doelstellingen van het migrantenbeleid. Ik vraag mij af of men hiervoor een apart orgaan moet oprichten. Men beschikt immers over instellingen die deze taken kunnen vervullen.

Minister W. Demeester-De Meyer : De ervaring en de contacten met het buitenland leren ons dat een federaal centrum met een hoog moreel gezag en grote onafhankelijkheid noodzakelijk is. De oprichting van

een Vlaamse instelling moet echter complementair werken. Het Vlaamse niveau zal, met zijn eigenheid, de toepassing Concretiseren van ideeën van het federale centrum. Het zou goed zijn om de werking inzake het migranten- en vluchtelingenbeleid van de andere gemeenschappen te bestuderen.

Collega Hancké, het is niet de bedoeling van de Vlaamse regering om de drie werkingen, migranten, vluchtelingen en woonwagengedwongen onder één koepel te brengen. Ik beklemtoon dat het mogelijk moet zijn dat een lokaal centrum de problematiek op een eigen manier behandelt, zonder evenwel afbreuk te doen aan het beleid dat door VCIM en OCIM voorgeschreven wordt.

In uw derde punt hebt u het over de eventuele herstructurering. Ik had altijd al de bedoeling dit eerst in de werkgroep Migranten te bespreken vooraleer wij ermee naar de regering stappen. Om die reden werd die commissie toch ook in het leven geroepen. Het is niet de bedoeling ook maar iemand voor voldongen feiten te stellen.

— *Het incident wordt gesloten om 16.15 uur.*

HANDELINGEN

De handelingen zijn het woordelijk verslag van de plenaire vergaderingen en van de in openbare commissievergaderingen gehouden interpellaties.

Ze worden in twee edities uitgegeven :

- de eerste, met witte kaft en het embleem van de Vlaamse Raad in goudkleur, bevat de handelingen van de plenaire vergaderingen ;
- de tweede, met witte kaft en met onderaan rechts de letter C met een chronologisch volgnummer, de vermelding van de commissie met het volgnummer van de vergadering per commissie, bevat de handelingen van de in openbare commissievergaderingen gehouden interpellaties. Per commissie en per vergadering wordt een editie van de handelingen uitgegeven.

AZRV : Commissie voor de Algemene Zaken, het Reglement en de Verzoekschriften

BAAZ : Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden en Ambtenarenzaken

BEAG : Commissie voor Buitenlandse en Europese Aangelegenheden

CULT : Commissie voor Cultuur

EELW : Commissie voor Economie, Energie, Landbouw en Werkgelegenheid

FIBE : Commissie voor Financiën en Begroting

HROL : Commissie voor Huisvesting, Ruimtelijke Ordening en Landinrichting

LENA : Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud

MEDI : Commissie voor de Media

ONVW : Commissie voor Onderwijs, Vorming en Wetenschapsbeleid

OPWV : Commissie voor Openbare Werken en Vervoer

SAMW : Commissie voor Samenwerking

WEGE : Commissie voor Welzijn en Gezondheid